

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 736/2019
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Јакимов, адвокат из ..., против туженог „ББ“ д.о.о. из ..., чији је пуномоћник Бојан Ресавац, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, о стварној надлежности суда, у седници одржаној 29.01.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање по жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 3983/14 од 11.04.2018. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Дана 11.04.2018. године, Први основни суд у Београду донео је пресуду П 3983/14, којом је констатовано да је делимично повучена тужба и то за део главног дуга од 67.108,18 динара, а тужени је обавезан да плати тужиљи 301.891,82 динара са припадајућом каматом и трошковима поступка. Против ове одлуке тужени је изјавио жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Београду, који се решењем Гж 13137/18 од 13.11.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је уступио Апелационом суду у Београду, као месно и стварно надлежном.

Апелациони суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр.116/08, ... и 13/16) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби против одлуке Првог основног суда у Београду П 3983/14 од 11.04.2018. године, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Наиме, одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и одлуке донете у ванпарничним поступцима, док апелациони суд, применом члана 24.

став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Предмет тужбеног захтева у овој правној ствари је захтев тужиоца за накнаду материјалне штете, што представља имовинско правни спор у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање. Тужба је поднета 19.03.2014. године, ради наплате штете у висини од 3.000 евра, а поднеском од 23.12.2016. тужба је преиначена тако што је постављен тужбени захтев за исплату 369.000,00 динара. Међутим, поднеском од 29.01.2018. године, тужила је делимично повукла тужбу и определила свој захтев на износ од 301.891,82 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 115,8919 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 2.604,94 евра.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП одређено је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Међутим, применом члана 476. став 2. ЗПП, ако тужилац до закључења главне расправе која се води у складу са одредбама овог закона о општем парничном поступку, смањи тужбени захтев тако да више не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, даљи поступак спровешће се у складу са одредбама овог закона о поступку о споровима мале вредности.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, као и да је у конкретном случају тужила у току поступка делимично повукла тужбу, тако што је смањила свој тужбени захтев на износ од 301.891,82 динара, који према средњем курсу НБС представља динарску противвредност испод 3.000 евра, то се, у складу са одредбом члана 476. став 2. ЗПП, даљи поступак, што подразумева и поступак по жалби, има спровести по одредбама ЗПП о поступку о споровима мале вредности.

Како је у овој правној ствари смањен тужбени захтев, тако да више не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, што значи да се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 476. став 2. ЗПП, то Врховни касациони суд налази да је, применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, за одлучивање о жалби на првостепену пресуду стварно и месно надлежан Виши суд у Београду.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић